

Från flygplatsen Ontario i Kalifornien kör vi norrut. Vi hämtar Chavela, Gerardos storasyster, och fortsätter till det federala högsäkerhetsfängelset. Vi får fylla i formulär och sätta oss med de andra besökarna – alla mörkhyade och "latinos". En vakt ropar upp våra nummer. Vi får tömma fickorna. Sedan passerar vi genom en metalldetektor och får åter samla ihop våra röntgade tillhörigheter och sträcka ut underarmarna mot de uniformerade vakterna. Ytterligare en vakt kollar igenom våra dokument och öppnar en tung metalledör. Vi slås av den bländande morgonsolen och den heta ökenluften. På båda sidor finns vaktorn och ovanpå betongmurarna taggtrådstrassel.

Sedan kommer vi in i besöksrummet. En vakt visar oss var vi ska sitta: ett minimalt plastbord med tre plaststolar på ena sidan (för oss) och en likadan (för Gerardo) på andra sidan. Afro- och latinamerikanska barn byter av varandra i föräldrarnas famn när papporna i fängelseuniformer pratar med sina fruar.

Chavela får syn på Gerardo när han leende kommer emot oss. Hon säger nästan gråtande: "Han har gått ner i vikt". Gerardo kramar och pussar sin syster och kramar sedan oss. Han tackar för våra ansträngningar för att befria honom ur "hålan" där han isolerades i 13 dagar i slutet av juli och början av augusti.

Gerardo berättar att FBI-agenter hade förhört honom under utredningen av en annan händelse utan anknytning till hans fall. Omedelbart därefter hade fängelseledningen kastat Gerardo i "hålan". Trots att det inte fanns något bevis eller logik som kunde ha bundit honom till denna helt ovidkommande händelse. Temperaturen i "hålan" steg till strax under 40 grader C: "Jag tror att jag blev utsläppt tack vare de tusentals telefonsamtalen och breven från hela världen."

Gerardo berättar om nästan två veckor badande i svett. "Luften stod helt stilla," han skrattar lite urskuldande som för att säga att "det var väl inget att tala om".

Vi talar om Kuba. Han kände sig uppmuntrad av de åtgärder president Raúl Castro hade vidtagit för att lösa krisen. I fängelsets TV hade han sett delar av Fidels tal i nationalförsamlingen. "Jag såg Adriana (hans fru) i publiken." Hans leende försvann. "Det gör ont. Hon är 40 år och jag 45. Vi har inte mycket tid kvar för att bilda familj. USA beviljar henne inte ens visum för att besöka mig."

Två timmar går fort. Vi väntar på att vakterna ska släppa ut oss. Gerardo står som i givakt mot en mur, med en annan fånge, nära dörren till cellerna. Vi tar avsked med höjd, knuten näve. Hans syster ger honom en slängkyss. Han ler brett som om han vill lugna oss, och påminna oss: "Håll ställningarna"

Danny Glover, Saul Landau. Översatt Yvonne Pebaqué, kortversion

Danny Glover och Gerardo, en av De 5 kubanska politiska fångarna i USA